

فراخوان شرکت در نمایشگاه جعبه‌ی اجرا

گروه /آ:ت/ (بریتا).

نهم تا پانزدهم مهرماه ۱۳۸۹، گالری محسن

/a:t/BrE

به طور ساده، برای شرکت در این نمایشگاه به عنوان هنرمند چه باید بکنید؟

به ترتیب زیر:

۱. این فراخوان را بخوانید؛
۲. متن پیتر هانتکه را در صفحه‌ی بعد (که کوتاه است و فوق‌العاده) بخوانید؛
۳. به ایده‌ای برای یک اثر هنری فکر کنید که بر اساس این متن ساخته شود. اثر شما باید در جعبه‌ای به ابعاد ۲۵ در ۲۵ در ۲۰ سانتی‌متر جا شود؛
۴. ایده‌تان را تا ۲۰ شهریور به ایمیلی که مشخص کرده‌ایم بفرستید. مطلقاً دیرتر نفرستید چون اولاً وقت ندارید و برای اجرای اثر وقت کم می‌آورد، ثانیاً جعبه‌ها تمام می‌شود؛
۵. جعبه‌ای را که باید اثرتان را در آن ارائه کنید تحویل بگیرید یا بگویید برایتان بفرستیم؛
۶. اثرتان را تا ۵ مهرماه درون جعبه‌ای که تحویل گرفته‌اید نصب کنید و به گالری محسن بفرستید؛
۷. برای تعیین این که اثرتان چه طور و در کنار آثار چه کسانی دیده شود ۷ مهرماه بیاید گالری محسن؛
۸. به هرکسی که مایل است اثر شما را ببیند بگویید از طریق وبسایت گروه، وقت بازدید بگیرید.

پس ضرب‌الاجل‌ها به این ترتیب خواهد بود:

تاریخ‌های مهم	
آخرین مهلت فرستادن ایده:	۲۰ شهریور ۱۳۸۹
زمان تحویل گرفتن جعبه:	۲۲ تا ۲۶ شهریور ۸۹
آخرین مهلت تحویل دادن اثر:	۵ مهرماه ۱۳۸۹
زمان تعیین نمایشگاه گردانی:	۷ مهرماه ۱۳۸۹
زمان نمایشگاه:	۹ تا ۱۵ مهرماه ۱۳۸۹

تم نمایشگاه چیست؟

نمایشگاه ما، موضوع واحد مشخصی (مثل «کلاغ» یا «هفته‌ی ترافیک» و امثالهم) ندارد. داستانکی هست از پیترو هانتکه با نام «گزارش شاهد عینی» که می‌توانید هرطور که مایل‌اید از آن استفاده کنید، مثلاً از فضای کلی داستان، از عنوان‌اش، از تک‌تک عناصرش، از چند جمله‌اش، از لحن‌اش، از اشیائی که در آن ذکر شده و غیره.

«گزارش شاهد عینی»، نوشته‌ی پیترو هانتکه، ترجمه‌ی آرزو اقبالی، از کتاب محاکمه، تهران: نشر چشمه، ۱۳۷۹، صص ۱۲۹-۱۲۸.

طبق گزارش شاهد عینی، حادثه به این ترتیب اتفاق افتاده است: پسرکِ عقب‌افتاده، با قدم‌های سنگین پاهایش را روی زمین می‌کشیده و با سری که انگار روی تنه‌اش آویزان بوده، از مزرعه بیرون آمده؛ بعد در حالی که زیر لب چیزهای نامفهومی می‌گفته، در حیاط به طرف ساطور مخصوص خُرد کردن چغندرها رفته است. در این موقع قیم پسرکِ کم‌عقل از ساختمان کناری خانه بیرون آمده و طرز کار ساطور را به پسرک دیوانه یاد داده است: چغندرها را کنار دستگاه ریخته و با یک دست لبه‌ی تیز تیغه‌ی آن را بالا و با دست دیگر چغندری را جلو آورده و بالاخره با تیغه‌ی گیوتین‌مانند آن چغندر را خرد کرده است. بعد پسرک ناقص‌العقل سر تکان داده، بعد قیم دسته‌ی ساطور را میان انگشت‌های او فشار داده و چغندری را تا سربرگ‌هایش زیر تیغه گذاشته، بعد پسرک احمق ساطور را بالا برده و با یک حرکت برگ‌ها را از چغندر جدا کرده، بعد با دست راست گردن سرپرستش را گرفته و با یک ضربه جمجمه‌ی او را شکافته، بعد قیم را به حالت افقی روی چغندرها خوابانده و بعد انگشت‌ها در یک وضعیت مناسب—گردن قیم را رها کرده‌اند، بعد پسرک ابله با یک ضربه‌ی مختصر دست چپ، تیغه‌ی ساطور را در گلوی قیم—که حالا با رها شدن گردنش داشته غلت می‌خورده—فرو می‌کند، بعد ساطور را از نو بالا برده و از نو ضربه زده، بعد دست‌های قیم در جواب ضربه‌ی ساطور—بالا پریده‌اند، بعد نوجوان تیغه را دوباره بالا برده و پایین آورده و دست‌های قیم دوباره بالا پریده‌اند، بعد نوجوان محجور، آشفته و پریشان دست‌هایش را عوض کرده و با دست راست ضربه زده، بعد پسرک باز دست عوض کرده و با دست چپ ضربه زده و بعد طبق اظهارات شاهد عینی کم‌کم سرعت حرکاتش مثل حرکتِ کُند فیلم‌ها شده، دست عوض کرده، دست راست، دست چپ، بی‌اراده زیر لب چیزهای نامفهومی می‌گفته، کِرکِر می‌کرده و سر تکان می‌داده است، حتا گاه کاملاً دست‌نگه می‌داشته و چشم‌هایش را می‌مالیده، بعد آن قدر با تیغه‌ی ساطور به گلوی قیم زده تا این که—پس از تکان خوردن و چپ و راست شدن‌های بسیارِ جسد—با هزار جان‌کندن سر او را از بدنش جدا کرده است؛ در این موقع شاهد عینی که می‌بیند دیوانه همچنان به ضرباتش ادامه می‌دهد، بالاخره خود را روی او می‌اندازد و دستش را می‌گیرد و با خشم او را متوقف می‌کند. (۱۹۶۵)

آیا هنرمندان نمایشگاه گزینش می‌شوند؟

فی الواقع نه. گروه ما سی جعبه ساخته که هزینه‌اش را گالری پرداخته است. به خاطر محدودیت زمان و محدودیت بودجه، مجبوریم سی هنرمند را از روی ایده‌هایشان انتخاب کنیم و به آن‌ها جعبه رایگان بدهیم، اما بخیل نیستیم و هر کسی هم که ایده‌اش انتخاب نشد می‌تواند در نمایشگاه شرکت کند، منتها یا جعبه‌اش را خودش باید بسازد یا یکی از اعضای ما را متقاعد کند در ازای مبلغی این کار را بکند. ایده‌ی نمایشگاه همین است که کسی بیرون گذاشته نشود مگر به انتخاب بیننده.

ایده‌ی پشت این شیوه نمایش آثار چیست؟

دموکراتیک کردن نمایشگاه گردانی! هر هنرمند می‌تواند تعیین کند که مایل است اثرش به چه مدت و در کنار آثار چه کسانی نشان داده شود. این نمایشگاه جشنواره‌ای نخواهد بود که هر اثری در آن نمایش داده می‌شود. فرض کرده‌ایم که هر هنرمند حق دارد نمایشگاه گردانی اثر خود را تعیین کند. اینجا کسی تصمیم نمی‌گیرد چه کسی در نمایشگاه باشد و چه کسی نباشد یا در کنار چه کسی باشد. ضمناً نمایش آثار صرفاً انفرادی است و هر بیننده باید به داوری زیبایی‌شناختی خود اکتفا کند و نمی‌تواند آن را با کسی دیگر به اشتراک بگذارد یا درباره‌ی آن بحث کند. (هر بیننده مجموعه‌ی متفاوتی از آثار را می‌بیند). برای این کار دستگاهی ساخته‌ایم به نام جعبه‌ی اجرا که اجازه می‌دهد یک بیننده در آن واحد سه اثر را در سه طرف سر خود ببیند و با باز و بسته کردن دریچه‌ها و تعویض جعبه‌ها می‌توان محتویات تعدادی جعبه را یکی پس از دیگری به بیننده نشان داد. (عکس جعبه‌ی اجرا پیوست است).

کاربرد چه رسانه‌ای در جعبه‌ی اجرا مجاز است؟

هر چیزی. به شرط این که اولاً در یک جعبه‌ی ۲۵ در ۲۵ در ۲۰ سانتی‌متر که از یک طرف گشوده است و از بالا نور می‌گیرد جا شود (عکس دستگاه و جعبه را به پیوست ببینید)؛ ثانیاً خیلی سنگین نباشد و دستگاه را خراب نکند و یا مثلاً برای بینندگان خطر جانی دربر نداشته باشد (مثلاً آتش نگیرد یا منفجر نشود). می‌توانید چیدمانی کوچک انجام دهید، یا عکس چاپ شده یا دیجیتال را به نمایش بگذارید یا ویدئو بسازید یا موسیقی پخش کنید یا نقاشی کنید یا متنی کار بگذارید یا از اجراگران ما بخواهید که دستورالعمل‌های شما را در حین نمایش اثر اجرا کنند، مثلاً از بیننده چیزی بپرسند و غیره. برای نمایش ویدئو، نت بوکی هست که اثر شما را در آن نشان بدهیم اما هر وسیله‌ای را که لازم بدانید می‌توانید خودتان تهیه کنید و درون جعبه قرار دهید.

بازدیدکنندگان آثار شما را به چه صورتی می‌بینند؟

تا حدودی شبیه به مراجعه به پزشک است: از قبل وقت می‌گیرند. نمایشگاه پیشاپیش در مجله و روزنامه آگهی و در شبکه‌های اجتماعی اینترنتی اعلان می‌شود. کسانی که مایل به بازدید هستند ایمیل می‌فرستند و وقتی برایشان لحاظ می‌شود، این وقت با آن‌ها چک می‌شود که برایشان مناسب باشد. (از هم‌اکنون نیمی از وقت‌ها پر شده.) انتظار داریم نود نفر بتوانند از نمایشگاه بازدید کنند و نه بیشتر. بازدیدکنندگان در تاریخ مقرر در گالری حاضر می‌شوند و متن هانتکه به آن‌ها داده می‌شود تا مطالعه کنند. سپس از روی لیستی که در اختیارشان گذاشته می‌شود تصمیم می‌گیرند که نمایشگاه را با نمایشگاه گردانی (کیوریتورشیپ) چه کسی ببینند. نمایشگاه‌گردانان کسی نیستند جز خود هنرمندان شرکت‌کننده که نوشته‌اند کدام آثار به چه مدتی به بیننده نشان داده شود. این بدان معنا خواهد بود که هیچ بازدیدکننده‌ای تمامی آثار را نخواهد دید. هر بازدیدکننده به تنهایی به درون جعبه‌ی اجرا خواهد رفت و آن‌چه را نمایشگاه‌گردان برایش انتخاب کرده خواهد دید.

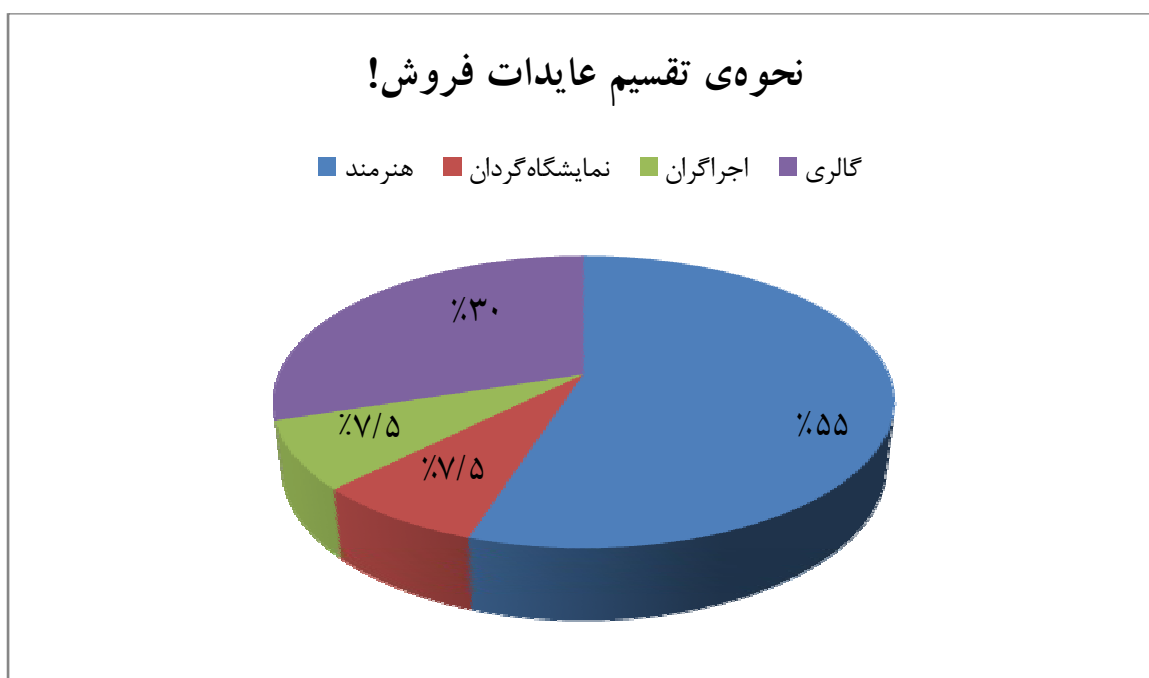
اثر شما چه مدت دیده می‌شود؟

بستگی به شما دارد و همین‌طور به نمایشگاه‌گردانان (کیوریتورهای) که اثر شما را در لیست خود وارد می‌کنند اما در هر حال حداکثر آن از ربع ساعت تجاوز نخواهد کرد. شما ممکن است به عنوان نمایشگاه‌گردان تصمیم بگیرید که بیننده ۱۲ اثر (از جمله اثر شما را) هر کدام به مدت یک دقیقه ببیند یا این که سه اثر را به طور همزمان به مدت پنج دقیقه تماشا کند و بعد سه اثر دیگر را و غیره. اما ضمناً می‌توانید تعیین کنید که اثر شما برای مثال نباید کمتر یا بیشتر از فلان مدت نشان داده شود و گرنه نمایشگاه‌گردانان می‌توانند این میزان را به دلخواه خود تعیین کنند. در هر حال، توجه داشته باشید که وقتی کسی درون قوطی است توجهش کاملاً به اثر معطوف است و آن را از فاصله‌ای بسیار نزدیک می‌بیند، در نتیجه دیدن یک اثر به مدتی بیشتر از سه دقیقه به احتمال زیاد بسیار ملال‌آور است. ضمناً توصیه می‌کنیم (اگر اجازه داشته باشیم توصیه کنیم) به ایده‌های ساده فکر کنید یعنی یادتان باشد که لازم نیست خیلی پیچیده یا مغلق باشد چون تجربه‌ی ما این‌طور می‌گوید که تأثیر هر چیز کوچکی در جعبه‌ی اجرا چند برابر می‌شود و بینندگان چون محکوم به دیدن‌اند و اثر شما را در بین چند اثر دیگر که با تم نمایشگاه مرتبط‌اند و شما انتخاب‌شان می‌کنید می‌بینند تأثیرگذاری اثر بیشتر و فهم آن آسان‌تر می‌شود. کافی است در انتخاب سوژه‌تان باهوش باشید! به این هم فکر کنید که اثرتان در جعبه لیبیل و عنوان نخواهد داشت.

آثار شما چه گونه فروخته می‌شود؟

قیمت را شما معین می‌کنید و شما تعیین می‌کنید که اثر اساساً فروشی باشد یا نه. بازدیدکننده می‌تواند هنگامی که از جعبه بیرون آمد اثری را که پسندیده اگر قبلاً فروش نرفته یا نسخه‌هایش تمام نشده باشد

بخرد. چنان که در شکل زیر می بینید ۵۵ درصد به هنرمند می رسد، ۳۰ درصد به گالری، ۵/۷ درصد به اجراگرانی که جعبه‌ی اجرا را در آن روز گردانده‌اند و ۷/۵ درصد هم به نمایشگاه گردان. این نمایشگاه گردان ممکن است خود شما باشید یا نباشید: ممکن است یکی از آثار هنرمندانی که جهت نمایش در کنار اثر خود انتخاب می کنید به فروش رود که در آن صورت هفت و نیم درصد فروش متعلق به شما خواهد بود، یا ممکن است اثر شما در لیست کسی دیگر قرار بگیرد و فروش برود که هفت و نیم درصد نمایشگاه گردانی عاید او خواهد شد، یا ممکن است اثر شما در نمایشگاه گردانی خودتان فروش برود که در آن صورت هم هفت و نیم درصد نمایشگاه گردانی را دریافت می کنید و هم پنجاه و پنج درصد سهم هنرمند را.

آیا اثری که فروش نرود به هنرمند بازگردانده می شود؟

البته، اما یکبار که آثار جمع شد به راحتی می توان در جاهای دیگر نیز نمایش اش داد. در آن صورت به شما خبر می دهیم.

آیا آثار می توانند نسخه های متعدد (ادیشن) داشته باشند؟

بله.

جعبه‌ی اجرا چه شکلی است؟

به تصاویر پیوست مراجعه کنید.

آخر سر اینکده:

لطفاً این متن را برای سایر دوستان هنرمندتان بفرستید. بعداً اگر از آثارشان خوشتان نیامد می‌توانید در نمایشگاه گردانی‌تان، آثار آنها را لحاظ نکنید!

اطلاعات مورد نیاز

وبسایت گروه

<http://www.cutartists.com>

گروه /آ:ت/ (بریتا.) روی فیس بوک

<http://www.facebook.com/group.php?gid=142789842408831>

نشانی ارسال ایده‌ها، رزرو وقت و هرگونه

bavand.behpoor@gmail.com

هماهنگی

تلفن جهت سؤال‌های فوری (باوند بهپور) ۰۹۳۵۶۱۲۵۴۰۳

خ ظفر، خ ناجی، ک فرزانه، ک نوربخش، بلوار مینای شرقی، پ
.۴۲

نشانی گالری محسن

۲۲۲۵۵۳۵۴-۲۲۹۱۲۴۵۰

تلفن‌های گالری
